

ЗАКЉУЧЦИ И ПРЕДЛОЗИ

У књизи *Размишљања смиреног срца*, коју је за живота приредио блаженопочивши архимандрит Пајсије (Танасијевић), у време док је вршио дужност игумана Манастира Светог Пантелејмона, наводи се једна парабола:

Замисли, на пример, да је неки велики цар дошао у град, који је веома заволео. Преко гласника он позива себи сваког грађанина тог града са дозволом и чак подстреком, да сваки тражи од њега ону милост коју пожели. Ради тога ће свима и дати пријем, да би му се сваки грађанин приближио и тражио оно што му је на срцу.

И замисли даље, како су у одређени дан томе цару, који је седео у величанственим царским одеждама на узвишеном и златном престолу, окружен великодостојницима у величанственим дворским одеждама, дошли грађани тога града и сваки је слободно изложио своју молбу. И шта? Један је тражио од цара да му да неку малу суму новца. И цар је дозволио. Други је молио цара да нареди да се подигне ограда око његовог малог имања, и цар је и на то потврдио главом. Трећи, нека жена, тражила је од цара да њен син добије место при двору, и цар је уздахнувши рекао: „То је могуће.“ Секретар је записивао царске милости да би их спровео у дело. Неко је, пожаливши се на болест, молио цара да му пошаље свога дворског лекара, са чиме се цар сложио.

Све молбе биле су мале и цар их је испунио, па је био жалостан. Последњи цару дође неки просјак. Био је убог и сиромашан, али је, колико је могао, очистио своју одећу и довео је у ред, и уз сву своју сиротињу, потрудио се да пред цара стане изгледајући најбоље што је могао. Павши цару пред ноге, он га са многим сузама замоли: „Велики Царе, молим те да ми даш да учествујем у твојем царству, у твојем сјају и величини; и молим те, дај ми да пребивам у твојем дворцу, и дај ми светле одежде, достојне пребивања с тобом, и дај ми такође светли венац на главу, и дај ми радост да без краја у вечној љубави боравим са тобом и наслађујем се гледањем лица твога, и прими ме за свога сина“. Наоколо се зачу жамор: „Како овај просјак сме да се обраћа Цару са тако дрским захтевима? Цар ће га сигурно казнити.“

Али, Цар уставши са престола, покри тога просјака својом порфиром и стави му на главу златни венац, украшен драгим камењем. И рече свима: „Овај човек поступио је правилно. Дошао сам овде да вам укажем милост. А ви сте од мене тражили ствари толико ништавне, толико безначајне... То ћете и добити, јер сам ја милостив и човекољубив. А овај просјак био је мудрији од свих вас; он је схватио да сам ја заиста милостив, богат и моћан, и да сам ради тога и дошао к вама, да вам дам веома много, и он је од мене и тражио много; и ево, све ће то и добити. Дајем му своју благодат.“

Буди, дакле, сличан овом благоразумном просјаку и тражи од Цара Небеског да ти дарује ту милост: благодат Светог Духа.¹

¹ Монах Василије, *Размишљања смиреној срца* (Манастир Светог Великомученика Пантелејмона, 2001), 62.

Драга браћо и сестре, монахиње и монаси, заиста је неопходно да често размишљамо у духу ове симболичне приче и своју ревност умножавамо, свесни да духовна хладноћа није ни оправдање ни разлог да себи не поставимо најузвишеније духовне циљеве. Овакви примери се односе на све хришћане, а посебно на нас, који смо понели крст монашког служења. Дошавши до овог сазнања, и блаженопочивши старац Емилијан Симонопетритски, на крају једне своје беседе монасима кличе: Тражите ову пуноћу. Тражите све ово. Не задовољавајте се оним што јесте, што имате или сте постигли. Станите пред Бога наги и празни, да бисте постали преиспуњени светлошћу, славом, божанством.²

Верујемо да је један од плодова Трећег међународног светопрохорског монашког сабора спознаја и вера у остварљивост претходно реченога.

Као и претходна два, и овогодишњи сабор показао се као успешан и душекористан, те је сав труд око његове припреме и самог одржавања оправдан. Опште мишљење свих учесника је да се на оваквим сабрањима, са једне стране, указује на значај монашког служења у Цркви Христовој, а са друге, самом монаштву се увећава ревност, како би усрдније и уз додатна сазнања наставило свој подвиг. Јеромонах Рафаило, игуман манастира Подмаине, на најбољи начин је објаснио смисао целог овог подухвата, рекавши да се љубав према Богу пројављује кроз бригу о Његовом стаду.

² Архимандрит Емилијан, „Монах служитељ (2)”, у *Бојослужење – ишчекивање и виђење Боја* (Манастир Жича, 2007), 101.

Откад је отворена веб-страница Светопрохорског монашког сабора, сви материјали – како писани, тако и аудио-визуелни – са претходних сабрања постали су свима доступни, а тако ће бити и са материјалима са овогодишњег сабрања. На овај начин, душекорисне поуке и поучења овог сабора имају много шири утицај, јер се могу чути и изван зидина овог манастира.

Као што је то и до сада била пракса, у току рада и овогодишњег сабрања искристалисали су се предлози у вези са темама које би било корисно обрадити на неком од наредних. Овде бисмо издвојили предлог Митрополита Пахомија да се припреме излагања која би, у духу учења Светог Василија Великог, разјаснила улогу епархијског архијереја у животу манастира, као и његов однос са монаштвом његове епархије.

Чланови Организационог одбора Трећег светопрохорског сабора још једном су заблагодарили свим предавачима што су прихватили позив и, у протекла два дана, поделили са присутнима своја духовна искуства и знања. Не мању благодарност исказали су браћи и сестрама, монасима и монахињама, који су оставили своје свакодневне манастирске обавезе и придружили се овом благословеном сабрању. Изразили су и наду да ће се сви они вратити духовно богатији у своје обитељи. Такође, замолили су их да пренесу благодарност Одбора надлежним архијерејима, за благослов који су од њих добили ради учешћа на монашком сабору.

Искрена благодарност упућена је преводиоцима, господину Дејану Ристићу, госпођи Јелени Фемић Касапис и Ненаду Бојкову, који су уложили огроман труд како би биле превазиђене језичке баријере. Похваљени су и Стефан Миленковић, Јована Пантелић и Лазар Мечанин, за сву бригу око администрирања веб-странице у току целе

претходне године и за многе остале активности у вези са припремом овог сабрања.

На крају рада Трећег светопрохорског монашког сабора, сви учесници су, узносећи хвалу Господу, Пресветој Богородици, Преподобним оцима Прохору и Јустину за успешан рад, заблагодарили домаћину – Његовом Високопреосвештенству Митрополиту врањском г. Пахомију, председнику Организационог одбора сабора и осталим члановима овог одбора, хиландарском игуману архимандриту Методију и игуманији Манастира Светог Стефана, монахињи Јефремији, због добро осмишљеног и реализованог овогодишњег сабора.

Шта рећи на самом крају? Преподобни Јован Лествичник, на крају своје божанствене *Лествице*, изговара кратку поуку за коју каже да садржи у себи све претходне поуке. Она гласи: Пењите се, пењите, браћо! Храбро постављајте лестве у срце своје, слушајући онога који је говорио: „Ходите, попнимо се на гору Господњу и у дом Бога нашега“³, „који усавршава ноге наше да буду као у јелена, и који стоји на висинама“⁴, да бисмо постали победници на стази Његовој!

Њему приличи песма, Њему власт, Њему сила, пошто јесте, и беше, и биће узрок свакога добра у бесконачне векове. Амин.⁵

Организациони одбор
Трећег светопрохорског монашког сабора

³ Ис. 2, 3.

⁴ Пс. 17, 34.

⁵ Свети Јован Лествичник, *Лествица* (Манастир Хиландар, 1993), 206.